
Tornen har rasat men vi gick miste om budskapet

By David Wilkerson

October 8, 2001 Tisdagen den 11 september 2001 förintades World Trade Centres tvillingtorn i New York City. Fem dagar senare, när jag förberedde denna predikan, såg jag ut genom fönstret från mitt kontor i vår lägenhet på trettionde våningen. Stora rökmoln välldde fortfarande upp från ruinhögarna, drev ut över Hudsonfloden och passerade ovanför Frihetsstatyn.

Följande söndag, alldeles innan jag skulle föra fram detta budskap i Times Square Church, grät jag vid åsynen av denna fullständiga förödelse. Jag bönföll Gud om barmhärtighet. Barmhärtighet mot de sörjande familjerna som hade mist sina kära. Barmhärtighet mot arbetarna som fortfarande grävde i rasmassorna, i hopp om att påträffa överlevande, men som bara fann döda kroppar och kroppsdelar. Barmhärtighet mot alla poliser, brandmän och frivilliga som öppet grät inför de obeskrivliga fasor de fick uppleva.

Vår kyrka fick tillstånd att sätta upp ett biståndstält vid olycksplatsen, "Ground zero". Ledare och frivilliga från vår församling arbetade oförtröttligt dygnet runt, med att hjälpa till att ge mat åt och uppmuntra de uttröttade arbetarna.

Sex veckor innan katastrofen inträffade, fick vår pastorsstab förvarning av den Helige Ande att en katastrof var på väg. Inför de kommande veckorna hade vi flera stora arrangemang inbokade, däribland vår missionskonferens och sammankomst för ungdomar. Men Guds Ande manade oss att avlysa alltsammans. Istället kände vi oss ledda att kalla samman vår församling till bön.

Vi beslöt att hålla bönemöten fyra kvällar varje vecka. Från allra första början, präglades varje möte av en mäktig stillhet som sänkte sig över de församlade. Vi satt tysta inför Herrens närvaro, ofta utan att ge ifrån oss ett enda ljud, i ända upp till en timme, följt av stilla gråt och djupt rörande syndabekännelse. Under ett möte var jag tvungen att med händerna hålla fast mina knän och hindra dem från att skaka inför Guds väldiga närvaro.

Under detta Herrens besök, uppenbarade den Helige Ande att det låg en orsak bakom gråten i våra hjärtan. Vi blev så berörda eftersom en katastrof var på väg. En svår olycka skulle komma över denna nation. Fastän vi inte visste vad det var, kände vi på oss att vi skulle gå in i förbön för detta.

Plötsligt slog katastrofen till. Och den drabbade inte bara vår stad, utan även huvudstaden för denna nation. Ett nyhetsankare tillkännagav: "Bara tänk på det, våra två symboler för makt och framgång har slagits ned i loppet av en timme." Föga anade han att det var från Uppenbarelsboken 18:10 han citerade: ".... Ve, ve, du stora stad, Babylon, du mäktiga stad! På en enda timme kom domen över dig."

En polisman, som är medlem i vår församling, hjälpte till vid "ground zero". Gång på gång frågade hans kollegor honom: "Vad betyder allt detta? Vad är det som händer?" Under tiden har hela nationen frågat sig: "Var är Gud i allt detta?"

Vi har rätt att ställa denna fråga. Vi måste förstå var Gud finns i dessa oroligheter. För att klara av detta, måste vi helt och fullt lita på Hans Ord. Vi har hört hundratals åsikter från mediaexperter och politiker. Men all deras retorik börjar nu låta enahanda. En riktig förståelse av orsaken till denna plötsliga förödelse saknas.

Men en sak kan jag försäkra er om: Gud blev inte tagen på sängen. Han känner till tankarna hos alla

människor, inräknat varje härskare, despot och terrorist. Herren övervakar handlingarna hos varje enskild person i hela mänskligheten. Han vet när vi sätter oss ned eller står upp. Och jag kan tala om för er: Gud har allt under kontroll. Ingen händelse på jordens yta äger rum utan Hans kännedom, utan Hans tillåtelse, och vid tillfällena, utan att han själv ligger bakom.

Om du är en kristen förstår du att Gud har talat till Amerika och till övriga världen genom denna katastrof. Pastorer och teologer över hela världen säger: "Gud hade ingenting att göra med dessa katastrofer. Han skulle inte låta så fruktansvärda saker få hända." Men ändå kan ingenting ligga längre bort från sanningen. Detta sätt att tänka får vår nation att snabbt gå miste om det budskap som Gud vill föra fram till oss genom denna olycka.

Vi behöver faktiskt ett ord från Gud. Likt många pastorer har jag gråtit och sört över denna fruktansvärda olycka. Jag har sökt Herren i bön och genom Hans Ord. Och jag vill tala om för er att jag har upplevt en bedrövelse som är djupare än den att sörja oskyldiga människors död. Det är bedrövelse som säger att om vi inte ger akt på Guds budskap, om vi vänder dövärat till vad Gud högljutt proklamerar, så har vi mycket värre saker att vänta oss.

Profeten Jesaja talar rakt in i de händelser vi nu har varit med om. (Skulle du ha invändningar mot att jag använder Gamla Testamentet som ett exempel, tänk då på Paulus ord i denna fråga: "Det som hände dem tjänar som exempel och skrevs ner för att varna oss som har världens slut inpå oss." [1 Kor. 10:11]. Paulus gör det klart: exemplen i Gamla Testamentet avslöjar precis hur Gud handlar i tider som vår.)

Under den tid Jesaja profeterade, hade Gud handlat tålmodigt med Israel i nästan 250 år. Herren sände lätta prövningar över sitt folk, för att kalla dem till omvändelse. Han försökte vinna dem tillbaka från skamlös avgudadyrkan, åter in i sina välsignelser och sin kärlek.

Alla profeterna hade genom åren förkunnat samma grundläggande budskap för Israel: "Ödmjuka er." Skriften säger: "De hade tjänat eländiga avgudar HERREN hade varnat både Israel och Juda genom alla sina profeter och siare och sagt: 'Vänd om från era onda vägar och håll mina bud och stadgar'" (2 Kung. 17:12-13)

Men Guds utvalda folk förkastade hans uppmaning till omvändelse. "Men de hörde inte utan var hårdnackade som sina fäder" (17:14). Dessa människor smädade profeterna som manade dem till ett ödmjukt sinne. Och istället: "De följde förgängliga avgudar och uppfylldes av det förgängliga De övergav HERRENS, sin Guds, alla bud De sålde sig till att göra det som var ont i HERRENS ögon Därför blev också HERREN mycket vred på Israel" (17:15-18).

Flera gånger manade Gud Israel att vakna upp. Herrens första maning till Israel att vakna upp kom genom en invasion från Assyrien. Denne ärkefiende angrep två israelitiska provinser, Sebulon och Naftali. Lyckligtvis var angreppet begränsat till dessa två landområden, och skadan blev minimal. Likväl talade Gud klart till sitt folk. Herrens utvalda folk förlorade sin känsla av trygghet. Men ändå gick de miste om budskapet som Gud förde fram.

Israel fick därefter en andra uppmaning att vakna upp. Denna gång med mycket kännbara följder. Två folkslag som Skriften kallar "Israels fiender" -- araméerna och filistéerna -- förenade sina krafter inför ett blixtagrepp. Enligt Jesaja, kom attacken både "från den ena sidan" och "från den andra" (Jesaja 9:12). Inkräktarna kom, från både öst och väst, och omringade Israel. Utgången av deras plötsliga attack blev fullständig förödelse.

Nu har vi kommit till kärnan av mitt budskap, och till frågan som de flesta amerikaner ställer. Var fanns Gud i denna plötsliga invasion av hans utvalda land? Vad skulle hans folk ta sig till i denna katastrof som kommit över dem. Jesaja berättar för oss att Gud var trofast och talade till sitt folk: "Herren sänder ett ord mot Jakob, och det slår ner i Israel." (Jesaja 9:8). Gud talade tydligt, och han sände ett budskap till hela nationen.

Käre vän, denna vers förmedlar något mycket viktigt till oss, i vår egen orosfyllda tid. Den säger rakt ut: "Gud sänder alltid sitt ord." Aldrig någonsin i historien har Gud i en tid av oro låtit sitt folk vara utan ledtrådar. Han har aldrig övergivit oss och tvingat oss till att själva lista ut saker och ting. Han ger oss alltid en förklaring.

Även idag reser Herren upp gudfruktiga väktare som ska tala för honom i dessa tider. Dessa herdar sörjer, gråter och bekänner synder medan de söker Guds ansikte. Och jag tror de hör och förstår Herrens budskap som sträcker sig bortom dagens händelser. Dessutom, är de inte rädda för att tala ut fruktansvärda varningar, eftersom de vet att de har hört från Gud. De är tvungna att berätta om hans avsikter bakom våra olyckor.

Jag är tvungen att tala ut ord som ingen av oss vill höra. Många läsare kan inte ta till sig de ord jag nu ska föra fram. För dem låter det hjärtlöst, grymt och ovänligt i en tid av förtvivlan. Men, jag säger er att, om vi inte lyssnar till och vänder ansiktet till Guds sanningar, kommer vår nation bli fördömd. Här är ordet som Herren talar till oss i denna stund: "HERREN reser upp Resins ovänner mot dem och uppeggjar deras fiender Ty folket vänder inte om till honom som slår dem. HERREN Sebaot söker de inte." (Jesaja 9:11, 13)

Bibeln är kristallklar: Gud använde sig av fiendeländer för att tukta sitt folk. Herren lät dessa fiender vara redskapet till att varna Israel, att kalla nationen till omvändelse. "Ve över Assur, min vredes ris! Staven i hans hand är min förbittring. Jag sände honom mot ett gudlöst folk, mot min vredes folk. Jag befalld honom att plundra och ta byte och trampa ner dem som smuts på gatorna." (10:5-6)

Gud anförtrodde denna allians av Israels fiender med uppgiften att tukta sitt utvalda folk. Herren försökte varna Israel: "Du sköt upp i stolthet. Nu kommer jag för att störta ned dig och låta dig bli tuktad av dina fiender."

Fiendealliansen påbörjade sin massiva attack. Och plötsligt såg Israeliterna med fasa hur deras byggnader började rasa samman. Eld spred sig genom städerna, och brände ned praktfulla byggnadsverk. Inom kort stod Israel i lågor, och Guds folk började jämra sig: "Tegelstenar har fallit Mullbärsfikonträd har man huggit ner" (9:10)

Efter att ha bevittnat de katastrofer som nyligen inträffat i New York och Washington, kan vi börja föreställa oss känslorna hos de forntida israeliterna. Men omvände sig Israel efter detta förfärliga angrepp? Fanns där något landsomfattande erkännande att Gud höll på att sända en varning? Hörde de som satt vid makten hur Gud talade genom dessa hemska oroligheter? Nej, Israels reaktion var precis den motsatta. Människornas första fruktan banade väg för en flodvåg av nationell stolthet. "Allt folket de som säger i stolthet och i hjärtats högmod" (9:9).

Hebreiska ordet för "högmod" i denna vers pekar på en känsla av storhet. Med andra ord, när attacken väl avtagit, återvann israeliterna sitt självförtroende. De framhöll: "Tegelstenar har fallit, men vi skall bygga med huggen sten. Mullbärsfikonträd har man huggit ner, men vi sätter cedrar i deras ställe" (9:10). Vad de med andra ord sa var: "Dessa oroligheter kommer inte från vår Herre. Det

är helt enkelt ödet, olyckliga omständigheter som inte kan förklaras".

"Vi är en stor och mäktig nation, som utgörs av ett stolt och oböjligt folk. Vi ska låta världen få veta att vi kommer igen. Allt ska vi bygga upp större och bättre. Där vi tidigare har använt murtegel, ska vi nu använda huggen sten. Där vi har byggt med billiga material, ska vi bygga med bättre material. Vi är en nation välsignad av Gud, och vi ska ta oss igenom dessa svårigheter och bli starkare än någonsin."

Låter inte allt detta bekant? Herren själv använde sig av en ond fiende för att sända en tuktans varning till sitt folk. Han ville väcka upp dem från deras kompromissande, föra dem tillbaka till sig själv, ösa sina välsignelser över dem, och omge dem med sitt beskydd. Men fastän de framlevde sina dagar i bedrövelse och skräck, erkände inte Guds folk en enda gång hans hand i det hela. Ingen frågade: "Vad är det Herren vill säga med allt detta? Försöker han tala till oss?" Ingen trodde för ett ögonblick att en så stolt, väldig nation kunde bli förödmjukad och tuktad. Tvärtom tog folket tillfället att trotsa varje sådan tanke. De vägrade att lyssna till Guds varningar.

Jag ställer frågan till er: Går Israels exempel hem hos er, efter allt vi fått bevittna de senaste veckorna? Snälla, missförstå mig inte. Jag tackar Gud för att vi har en moralisk president som styr vårt land. Jag tackar Herren för alla hängivna kristna i ledande ställningar. Vår församling ber oförtrutet för vårt lands styresmän. Och vi är tacksamma för den tillfälliga utströmningen av förböner över hela nationen. Det är uppmuntrande att se människor nyktra till och börja omvärdera sina sätt att leva.

Men ändå finns risken att vi går miste om Guds budskap. Tänk efter: när man under våra offentliga sammankomster uppmanar till en stund av tystnad, tror vi att det är fråga om sann omvändelse. När vi ser politiker sjunga "Gud välsigna Amerika," tror vi att vårt land har vänt tillbaka till Gud. När vi ser hur man på sportevenemang håller en tyst minut, tror vi att det är fråga om en andlig upplevelse.

Men är det allt som ska få komma ut ur denna katastrof vi nyligen bevittnat? Kommer folk i sportarenor stå tysta under en minut, för att sedan återigen måla sina kroppar i vilda färger, häva ölflaska efter ölflaska, och vanvettigt skrika på sina favoritlag?

Liksom de flesta amerikaner, grät jag när jag såg senatorer och ledare i kongressen stå på trapporna till Capitolium och sjunga "Gud välsigna Amerika stå bredvid oss, och led oss" Fastän jag grät, påminde Herren mig: "Många av ledarna som du ser sjunga har arbetat för att få bort mig ur det amerikanska samhället. De har bestämt sig för att avlägsna mitt namn från amerikanska historieböcker. Dessutom har de tillåtit mord på miljontals spädbarn genom abort."

Plötsligt slog det mig vilket fullständigt hyckleri som finns i alltsammans. Vi ger våra läppars tjänst till Gud, men vi sjunker allt djupare ner i omoralens gyttja.

När ett land har hamnat under gudomlig tillrättavisning, kommer det att gensvara på ett av två möjliga sätt. Ett land som hamnat under tukt kan ödmjuka sig och vända om, liksom Nineve gjorde. Eller ge sina läppars bekännelse till Gud, men sluta sig inåt, förlita sig på egen styrka och förhäva sig mot all tillrättavisning. Ropen kommer tillta och låta: "Vi har styrkan att tackla vilken katastrof helst. Vi har förmågan och beslutsamheten till att övervinna alla problem. Vi är verkligen en storslagen nation."

Jag är lika patriotisk som någon amerikan, och lika hänförd över den enhet som vårt land får uppleva.

Jag tackar Gud för alla hjältemodiga insatser och otroliga offer vi har sett i terroristattackernas efterdyningar. Hela världen beundrar det mod och den kärlek som visas av människorna i New York, Washington, DC. och i Amerika i allmänhet.

Men vi står inför samma faror som Israel gjorde. I vår glödande fosterlandskärlek, kan vi lätt missa Guds budskap till vårt folk. Just nu står vi vid precis samma vägsäl som Israel gjorde.

Jag undrar: om vi hade levt på Jesajas tid, skulle vi ha lyssnat till hans profetiska varningar? Eller hade vi vänt honom dövörat till? Både Jerusalem och Judas land vägrade tro att de kunde dras långt ner. Ändå profeterade Jesaja: "skulle jag då inte göra med Jerusalem och dess gudabilder som jag har gjort med Samaria och dess gudar?" (Jesaja 10:11). I grund och botten sa Gud: "Andra länder har jag dömt för precis samma avgudadyrkan som ni utövar. Varför skulle jag inte döma er? Vad skulle få er att bli undantagna min lag?"

Överallt i Amerika, håller man "bön- och åminnelsemöten". Det är rätt och hedervärt (och helt enligt skriften) att komma ihåg de avlidna. Men varför räds vi för att annonsera "bön- och omvändelsemöten"? I detta ögonblick är de flesta amerikaner inriktade på åminnelse och hämnd. Men var i Amerika hör man kallet att vända tillbaka till Gud?

När det gäller bestraffning av terrorister, åberopar Jesaja även denna angelägenhet. Han tillkännager: "Men när Herren har fullbordat allt sitt verk på Sions berg och i Jerusalem, skall jag ställa Assurs kung till svars för frukten av hans hjärtas övermod och hans stolta ögons högmod" (Jesaja 10:12). Faktum är att när Gud var färdig med att låta Assyrien vara "min vredes ris", lät han utplåna dem. På samma sätt kommer Gud nedgöra alla terrorister som angriper och mördar oskyldiga människor. Det kommer inte dröja länge förrän de möter sitt slutliga eviga öde i helvetet.

Här är det budskap jag tror att Gud basunerar ut under de orostider vi går igenom. Djupt i min ande, hör jag Herren säga: "Jag har favoriserat dig mer än andra nationer. Ändå har du under årens lopp hållit fast vid avgudabeläten av guld och silver. Jag har uthärdat dina sinnliga njutningar, ditt hån av heliga ting, ditt utgjutande av oskyldigt blod, dina outtröttliga försök att få bort mig från ditt samhälle. Nu rinner tiden ut för dig."

"Jag har sänt till dig profet efter profet, väktare efter väktare. Gång på gång har du blivit varnad. Men ändå öppnar du inte dina ögon och ser din avfällighet. Nu har jag slagit dig, med hopp om att kunna rädda dig. Jag vill hela ditt land, nedgöra dina fiender, föra dig tillbaka in i mina välsignelser. Men du har inte ögon till att se detta."

Om Gud inte skonade andra länder som förkastade hans lag, varför skulle han skona Amerika? Han kommer att döma oss på samma sätt som han dömde Sodom, Rom, Grekland och alla andra kulturer som lät vända honom ryggen.

Ta i beaktande de ord som Gud talade genom Hesekiel: "Kasta bort ifrån er alla de överträdelser genom vilka ni har syndat och skaffa er ett nytt hjärta och en ny ande. Ty inte vill ni väl dö, ni av Israels hus? Jag finner ingen glädje i någons död, säger Herren, HERREN. Vänd därför om, så får ni leva." (Hesekiel 18:31-32)

För var och en som tvivlar på att Gud kan känna smärta, finns här bevis som pekar på hans stora medkänsla. Han känner också smärta och sorg över död. I skriftstället säger han till oss: "Jag finner inge glädje i att se dig lida och dö. Därför vädjar jag nu till dig: vänd om från din synd så får du leva."

Speciellt gråter Gud över de olyckor som drabbar oskyldiga. Under de senaste veckorna kan du lita på att Jesus har gråtit över terroristattackernas offer. Om honom sägs det: "Han samlar upp tårarna från sina heliga." Faktiskt tror jag att många av tårarna som kristna gråtit är Guds egna tårar, frammanade av hans Ande som bor i oss.

Men vid tillfällena, tvingar Guds rättvisa och rättfärdighet honom att hålla tillbaka sin barmhärtighet. Och som en sista utväg är han tvungen att verkställa sina rättfärdiga domar. Största exemplet på detta är offerandet av hans Son, Jesus. Rättvisan krävde att hela världens synder lades på en oskyldig man, och att denna man skulle dömas till att dö för alla. Säg mig, vem kunde vara mer skuldfri än Guds egen Son? Ändå gav Kristus villigt sig själv till offer, för att erbjuda befrielse och frälsning åt hela mänskligheten.

Vad kommer att drabba Amerika om vi inte ger akt på Guds tilltal. Vad blir vår nations öde om vi förkastar Guds rop att vända oss om helt till honom? Vad händer om aborterna inte hejdas och foster används till forskning om vi fortsätter att utradera vår Frälsares namn från den amerikanska historien om vi åter bygger upp allt större och bättre, bara för att ännu mer berika oss själva om vi litar mer på våra väpnade styrkor än på Guds kraft?

Jesaja skildrar vad som drabbar varje nation som förkastar Gud och skryter med sin egen förträfflighet: "Ja, ogudaktigheten brinner som en eld, den förtär tistel och törne. Den antänder snårskogen så att den går upp i höga virvlar av rök. Genom HERREN Sebaots vrede står landet i brand, och folket är som ved för elden. Ingen skonar sin broder. Man river åt sig till höger men förblir hungrig, man tar för sig till vänster men blir inte mätt. Var och en äter köttet på sin egen arm" (Jesaja 9:18-20).

Förtärande eldar kommer att stiga upp mot himlen, och mörker övertäcka landet. Samhällsekonomin träffas av ett omtumlande slag. Splittring uppstår i nationen, i samhällena, i grannskapen, i familjerna. Människor ser bara till sig själva, i en desperat kamp för överlevnad. Gud hjälpe dig om du kommer nära dem.

För nio år sedan fick jag ett profetiskt tilltal, som jag den 7 september 1992 förde fram i Times Square Church. Låt mig nu få dela detta med er.

"Avsikten med denna varning är inte att skrämja upp er, utan för att ni ska bära fram den inför Herren och be. Detta är vad jag tror att Herren har visat mig":

"Trettio dagar utav tuktan kommer falla över New York City. Något liknande har världen aldrig tidigare sett maken till. Gud ska låta murarna falla. Ofattbara våldshandlingar och plundringståg kommer äga rum. Våldet blir så skoningslöst, att hela världen skakas. Utmed våra gator står inte bara nationalgardet utan även militär."

"Tusentals eldar kommer brinna samtidigt i hela staden. Bränderna i Los Angeles var begränsade till några delar av staden, men i New York sätts varenda stadsdel i brand. Times Square kommer brinna för full låga, och flammorna stiga upp mot himlen och vara synliga milstals ifrån. Brandbilarna har inte möjlighet att klara av alltsammans".

"Tåg- och busstrafik ställs in. Flera miljarder dollar går fullständigt förlorade. Föreställningar på Broadway stängs ner helt och hållet. Affärsverksamheter flyr staden likt en blödning som inte kan stoppas. Företeelser av detta slag kan förväntas äga rum i Tredje Världen, men inte i en civiliserad

nation som Förenta Staterna. Emellertid, inte så långt därefter, hamnar New York City i fullständig bankrutt. Drottningstaden kastas i smutsen och blir en stad i armod".

"Du kanske frågar, när kommer allt detta inträffa? Allt jag kan säga är att jag tror att jag kommer vara här när det sker. När stunden väl är inne, behöver Guds folk inte frukta eller gripas av panik."

Telefonsamtal och brev har strömmat in till vår stab med frågan: "Var terroristattacken den 11 september de oroligheter som du tidigare profeterade om år 1992?" Nej, inte alls. Vad jag såg komma blir långt mycket värre än så. Faktum är att om Amerika förkastar Guds uppmaning att vända om tillbaka till honom, får vi möta samma dom som Israel mötte. Och den kommer inte bara slå mot New York utan mot varenda landområde. Inte ens de inre delarna av vårt land blir skonade. Landets ekonomi kommer falla ihop, och våld bryta ut. Eldar kommer förtära våra städer, och stridsvagnar rulla på gatorna.

Kanske du liksom jag undrar: "Kan något av detta undvikas?" Ja, utan tvekan. Jag tror att vi kan få ett uppskov om vår president visar sig vara en Josia. Ni kommer väl ihåg att Josia var kungen som sökte Herren av hela sitt hjärta. Vi borde alla be att Gud ger vår president samma ande som Josia hade, som bävade inför hans Ord. Följande ord talade Herren till Josia:

".... Se, över denna plats och över dem som bor här skall jag låta olycka komma De har övergivit mig och tänt offereld åt andra gudar Men [säg] till Juda kung, som har sänt er för att fråga HERREN Eftersom ditt hjärta blev mjukt och du ödmjukade dig inför HERREN när du hörde vad jag har talat mot denna plats och mot dem som bor här, nämligen att de skall bli ett föremål för häpnad och förbannelse därför har jag också hört dig, säger HERREN. Dina ögon skall slippa se all den olycka som jag skall låta komma över denna plats." (2 Kungaboken 22:16-20)

Gud talade i huvudsak om för kungen: "Så länge du är vid makten, bävar för mitt Ord, och förtröstar på mig, slipper du se straffdomarna komma. De kommer inte äga rum under din regeringstid."

Jag tror tiden vi har tillhands för att gensvara på Guds kallelse är kort. Vi borde alla be om att vår nation ångrar sig och vänder tillbaka till Herren. Men vår mest innerliga bön borde vara för våra egna hjärtan: "Herre, låt mig bäva, inte för de svåra katastroferna, men för ditt Ord. Jag vill höra din röst mitt i allt detta. Gör så att jag vänder mig helt till dig."